

Tháng 7, 2019

Nhiều Chuyện

(Trích tuyển tập SAO MÀ TỘI NGHIỆP.)

*

*Đàn ông cái miệng tía lia
Lia ngang, đỏ tía*, chuyện chia khắp trời
Mới quen mà đã lắm lời
Người không kín đáo, ma trôi cũng chừa!*

Á Nghi

31.7.2019

*Lia còn có nghĩa: đưa ngang, ném ngang

*Tía còn có nghĩa: màu đỏ thẫm

Đủ Rồi Ai Oi!

(Trích tuyển tập CHÂN NHU)

*Đã đạt được điều đó
Lại muốn có nhiều hơn?
Điều đã đến “đỉnh điểm”
Càng muốn càng tuột trơn.*

*Tới hay lui cũng... tuột
Hãy mở mắt, thông tai
Thọ chỉ hơn trăm tuổi
Tiêu sao hết tiền tài?*

*Người tiền muôn, bạc vạn,
Kẻ vất vả khó khăn
Cứ bóc tuột, trắn lột
Sao phẳng phiu an toàn?*

*Trong trung tâm vũ trụ
Không phải chỉ có vàng
Vàng có lấp lánh sáng
Nhưng nào tỏa hào quang!*

Diệu Từ (Ý Nga)

30.7.2019

Bến Yêu

Cho Minh yêu dấu (Sài Gòn 1977)

(Trích tuyển tập **ẢO DIỆU.**)

*Thơ thân, thơ gieo phút đại khờ
Ngu ngơ, bờ ngõ chàng và mơ*

ỚN

(Trích tuyển tập KINH TẾ VỐ BÉO ĐÀNG.)

*Xe cộ cần xăng nhớt,
Cám bộ cần “bôi trơn”?
“Cục Hải Quan” trắng trơn
Cảnh “trơn nhớt” chòn vòn*

Ăn tợn!

Ý Nga, 28.7.2019

HOÀNG HÔN PHỦ XUỐNG ĐỜI KHÔ HÉO

(Trong: Những Bài Thơ Cho Anh)

*Người xa tôi người có buồn không?
Tôi xa người đời như chiều đông
Hàng cây im đứng chờ cơn gió
Người bên kia bao lần ngóng trông!*

*Người xa tôi người có băng khuâng?
Tôi xa người đánh mất mùa xuân
Đàn chim bay tìm về tổ ấm
Người bên kia có nghe sâu dăng!*

*Người xa tôi người có cô đơn?
Tôi xa người ôi nhớ môi hôn
Bao đêm dài chon von chiếc bóng
Người bên kia dầu hao tim mòn!*

*Người xa tôi có còn làm thơ?
Tôi xa người nhớ thuở hẹn hò
Công viên xưa mưa bay đứng đợi
Người bên kia chiều rữ mong chờ!*

*Người xa tôi còn nhớ những gì?
Tôi xa người sâu dấu trong mi
Tháng Tư nào chim trời gãy cánh
Người bên kia đôi bờ phân ly!*

*Người xa tôi trăng ngâm câu thê?
Tôi xa người đời dài lê thê
Ước mơ nào cào sâu ký ức
Người bên kia ngóng mãi ngày về!*

*Thơ chia hơi thở từng nhung nhớ
Vận kết, vẫn thơm giữa đợi chờ.*

*Hoa bắp động lay e ấp về
Gió vờn vừa đủ để em mê
Cám ơn anh nhé! Thuyền tình ghé
Trăng tỏa sáng tâm, thơ cảm đề.
Á Nghi, 28.7.2019*

TÌNH CŨNG BAY NHƯ NẮNG CUỐI HÈ

Như một dòng sông thật mộng mơ
Tôi ngồi bất động đến hàng giờ
Để nghe từng mạch máu di chuyển
Để nếm niềm đau đến bất ngờ.

Như một loài chim bỏ núi rừng
Tôi nhìn đời đôi mắt rung rung
Trần ai còn có ai tri kỷ ?
Người bỏ đi không chút... ngập ngừng.

Như một bông hoa bỗng úa tàn
Tôi buồn nhìn từng sợi sương tan
Nghe mây thở nhẹ luồn trong gió
Định mệnh nào đang trói-buộc-ràng.

Như kẻ đi xa lỡ chuyến đò
Ngắm nhìn mây nước mắt buồn xo
Bao nhiêu mơ ước đành chôn kín
Chợt hiểu đời không như giấc mơ.

Như đứa con hoang bỗng trở về
Đời là bến giác, hay bờ mê!!!
Sờ lên mái tóc như mây trắng
Tình cũng bay như nắng cuối hè.

Như một người đánh mất tuổi tên
Tôi sầu như cỏ úa bên thềm
Mưa rơi thấm ướt lời tâm sự
Kỷ niệm còn trong ký ức... quên.

Như một người từ bỏ cuộc đời
Làm sao tôi có thể rong chơi
Đêm về có kẻ chiêm bao mộng
Có một người đang đợi... một người.

Kiều Mộng Hà

*Người xa tôi vất vương tương lai
Tôi xa người nhan sắc tàn phai
Hoàng hôn phủ xuống đời khô héo
Người bên kia...định mệnh an bày
Kiều Mộng Hà*

ĐUÔI HOÀI SAO BỆNH KHÔNG ĐI?

(Trích tuyển tập KHAM NHÃN.)

Thư viết trên giường bệnh
Chữ gửi về cổ hương
Tắm lòng con hiếu kính.
Thăm Mẹ già thân thương.

Năm tháng trời trôi qua
Thiên hạ đi khắp chốn
Con chỉ một xó nhà
Nằm ngồi cũng không nổi.

Bạn bè rất dễ thương
Ngày nào cũng thăm hỏi
Mà bệnh thật chán chường
Đau hoài, con chưa khỏi?

Sức khỏe cứ lồi thoi
Thuốc gì chữa mệt mỏi?
Trụ sinh đã hồ người
Bệnh bao giờ... sấm hối?

*

Học giúp người, giúp đời
San sẻ hoài chưa giỏi!
Học: “*sinh, tử, luân hồi...*”
Trong cơn đau nhức nhối.

Lánh dân những kẻ tham
Tự luyện tánh vô nhiễm
Nguyện phát Bồ Đề tâm
Gieo lành nơi cõi tạm!
Ý Nga, 27.7.2019 #7436

Khoảng Lặng Trời Mưa

(Tinh khúc mưa số 56)

*Điệu buồn khoảng lặng trời mưa
Xanh màu lá biếc như mùa xuân em
Thoảng qua một phút êm đêm
Giọt nào rơi ướt vai mềm người thơ.*

*Giọt bay xuống phủ tình mơ
Sương còn ú nết ngày thơ dịu dàng
Tình còn mộng ước mệnh mang
Mùa mưa tháng bảy, đôi đũa biệt nhau.*

*Em về ôm mỗi tình đau
Giữ trong tim nhớ một màu tím xưa
Xa bàn tay ấm đôn đưa
Bình minh lặng lẽ, cơn mưa khóc tình.*

*Ước sao một đất hồi sinh
Những ngày hoa mộng lung linh hạ vàng
Tình thôi một đóa dờ dang
Dừng thôi mưa mãi lang thang tình buồn.*

*Có hay người đã tay buông
Cơn mưa tình ái đổi hờn qua tim
Một đời suốt kiếp đi tìm
Mộng không về nữa nỗi niềm phân ly.
Dừng trông theo bóng chìm đi
Trăm năm chi khỏi tình si đại khờ.*

Ngọc Quyên

HÃY ĐẶT CỐC NƯỚC XUỐNG

Bây giờ là tháng 7 mùa Hạ ở Portland, Oregon. Học trò các trường học đã nghỉ hè. Một số sinh viên thì đi làm thêm vào dịp hè để kiếm chút tiền xài vặt mùa hè. Một số khác, số tiền kiếm được từ những việc làm mùa hè sẽ giúp đời sống của họ thêm phần thoải mái, vui vẻ và cũng là một nguồn lợi tức cho gia đình.

Người viết còn nhớ khi mới qua xứ Mỹ năm 1981, vợ chồng người viết cũng đã từng đi hái dâu vào mùa hè, một phần có dâu tươi để ăn, một phần tặng thêm ngân sách gia đình khi mới đến Mỹ vì chúng tôi còn đi học lại tại trường Portland Community College nên tiền bạc rất khiêm tốn.

Là người có tâm hồn nghệ sĩ, yêu thơ thích nhạc, người viết đã cảm hứng viết ngay một bài thơ về việc hái dâu này để làm kỷ niệm “thuở hàn vi học PCC” của một học trò nghèo nơi xứ Mỹ. Hy vọng những người bạn học PPC ngày xưa, những người bạn văn nghệ thuở còn “áo vải cơ hàn” năm 1981 sẽ thấy hình ảnh của mình thấp thoáng trong bài thơ này.

Bài Thơ Hái Dâu Trên Đất Mỹ

(Viết tặng quý vị nào đã từng đi hái dâu khi mới đến xứ Mỹ)

Bạn đã sống Portland vào tháng Hạ
Mà không xem hoa nở ở vườn hồng
Không câu cua, câu cá ở biển sông
Và không cả hái dâu thì... uổng quá!

Bạn chưa sống hết đời nơi xứ lạ
Ở Việt Nam nào có thú hái dâu
Nào được nhìn dâu đỏ chín mọng màu
Nào có thú đếm “tray” chờ bằm thè!

Bạn được ngắm sao khuya khi bao kẻ
Đang thả hồn trong giấc mộng ngủ say
Nào biết đâu bao già, trẻ, gái, trai
Đang “hồ hởi” lên đường vườn dâu đến.

Bạn sẽ thấy bao thân tình thân mến
Giữa những người đồng cảnh ngộ “Refugee”
Buổi ban sơ nào tìm được “job” gì
Đành nhận “job” hái dâu chờ thời vận.

Tay thoãn thoát vạch lá xanh chen lẫn
Trái chín màu đỏ mọng giống môi em
Giữa vườn dâu, Bạn càng nhớ em thêm
Người yêu nhỏ có má hồng môi đỏ.

Bạn sẽ có những mối tình thắm nở
Bên luống dâu bốn mắt liếc nhìn nhau
Cười cảm thông thay tiếng nói lời chào
Bạn chợt thấy tim mình rung động lạ.

Ồ! Cô bé! Sao mà duyên dáng quá!
Dáng dịu dàng, nhắn nài hái liền tay
Bên “row” này, Bạn cũng ráng trở tài
Khi bao kẻ đắm lưng than “Môi quá!”

Giọt mồ hôi càng tô hồng đôi má
Giữa nắng mai, em đẹp tựa giai nhân

Bạn thấy mình cũng thành kẻ hùng anh
Thời áo vải hái dâu nuôi chí cả?

Hãy tưởng tượng Bạn là chàng Tô Vũ
Hay Từ Nha câu cá đợi thời cơ
Một mai này tay đã phát được cờ
Vườn dâu cũ ngày xưa rèn chí lớn.

Đau lưng thật! Bạn nào đâu có tổn?
Sáng hôm sau, vẫn có mặt vườn dâu
Để được nhìn người đẹp má hồng màu
Để hưởng thú đêm “tiền đô” xanh mới.

Trong cuộc sống phải biết đường lui tới
Phải nếm mùi gian khổ, vị đắng cay
Mới biết rằng: “Cuộc sống giá trị này
Trong những lúc đổ mồ hôi lao động”.

Thật tiếc quá! Nếu Bạn chưa từng sống
Những phút giây trong nắng hạ vườn dâu
Nắng Portland nào đã thấm gì đâu
Khi bấm thẻ, đếm tiền “đô” thơm phức!
Phải không bạn?

Sương Lam

Mời xem một Youtube hái dâu nơi xứ Mỹ đối với người thích ăn trái cây tươi, ngọt vừa mới hái thì vui lắm nhưng với sinh viên nghèo đi hái dâu kiếm tiền thêm cho ngân sách gia đình thì mệt lắm vì trời nắng hạ nóng cháy da.

<https://www.youtube.com/watch?v=fRbIQ1edjEs>

Rồi thời gian lặng lẽ trôi qua, gia đình chúng tôi đã sống hơn 30 năm nơi xứ lạ. Con cái chúng tôi đã công thành danh toại và hình như chúng cũng đã quên những ngày cơ cực ngày xưa của cha mẹ khi bắt đầu xây dựng lại cuộc sống mới bằng con số không vì lúc đó chúng còn bé quá. Chúng đâu biết được những gì cha mẹ đã có nơi quê nhà và cũng đã bỏ lại nơi quê xưa, để ra đi với hai bàn tay trắng và bắt đầu lập nghiệp nơi xứ người cũng với hai bàn tay trắng. Ba thì "làm ngày không đủ, tranh thủ làm đêm, làm thêm chủ nhật" cày hai ba "job". Mẹ thì vừa đi làm vừa đi học mới có đủ tiền trả bill nhà, bill xe, bill điện nước, v.v. Mệt thay! Buồn thay!

Tháng Bảy xứ Mỹ có nắng hồng rực rỡ, có ngày Lễ Độc Lập mừng hơn 200 năm lập quốc. Những người học trò trẻ nơi xứ Mỹ vui mừng tạm bỏ sách vở qua một bên để hưởng thụ niềm vui mùa hè. Những người "học trò già" vào lứa tuổi chúng tôi, mỗi lần hè về lại hoài niệm về những kỷ niệm của tuổi học trò ngày xưa nơi quê cũ. Họ nhớ trường xưa, nhớ bạn cũ, nhớ những con đường, góc phố, những hàng phượng đỏ sân trường, v.v. Tình cảm thương yêu đó lắng đọng thành vần thơ lời nhạc.

Xin mời bạn hữu cùng tìm lại kỷ niệm xưa qua tâm tình của người viết trong bài thơ dưới đây:

Bài Tình Thơ Tháng Bảy

Tháng bảy xứ người đang vào nắng hạ
Nắng âm minh mang, thiên hạ vui cười
Hoa nở khắp nơi, sắc thắm màu tươi
Mừng Ngày Độc Lập thanh bình lập nước.

Tháng bảy năm nay nhớ về năm trước
Phượng nở sân trường lưu bút trao tay

Trang giấy màu hồng đẹp mộng tương lai
Thướt áo trắng Gia Long! Ôi! tuyệt đẹp!

Có những cô nàng, xe hoa khép nép
Bên cạnh người yêu xây dựng gia đình
Có những người tiếp tục mộng thư sinh
Dựng sự nghiệp cho tương lai rực rỡ.

Rồi chinh chiến gầy chia lìa cách trở
Bạn quê nhà, tôi lưu lạc tha hương
Thầy, bạn xưa đã chung một mái trường
Nay tan tác, hai phương trời cách biệt.

Về chôn cũ, bao đau buồn thương tiếc
Những ngày xưa thơ mộng tuổi thư sinh
Tôi đứng đây nhìn trường cũ một mình
Phượng vẫn nở trên cành màu hoa đỏ.

Sài Gòn cũ vẫn những chiều lộng gió
Con đường xưa vẫn rộn rịp người đi
Đường Duy Tân, me vẫn lá xanh rì
Rợp bóng mát cả khung trời Đại học.

Thôi đã hết những tháng ngày ngà ngọc
Tuổi thanh xuân không trở lại bao giờ
Giữa phố người, tôi cảm thấy bơ vơ
Người xứ lạ hiểu gì tình cảm Việt?

Tháng bảy đến trong niềm đau da diết
Của những người sống xứ lạ tha hương
Nắng vẫn lên trên vạt nẻo đường trường
Người vẫn thấy đau buồn vì nhung nhớ.

Sương Lam

Và cũng đã đến lúc chúng ta phải tập buông bỏ những đau buồn trong quá khứ như ông thầy bảo học trò phải đặt cốc nước xuống thì mới có thể sống vui sống khỏe mà giải quyết chuyện khác được. Bài học này cũng chính là kết luận của bài tâm tình hôm nay của người viết, bạn nhé.

HÃY ĐẶT CỐC NƯỚC XUỐNG

Một giáo sư bắt đầu giờ giảng của mình với một cốc nước. Ông giơ nó lên và hỏi các sinh viên, “Các bạn nghĩ cốc nước này nặng bao nhiêu?” ‘50 gam!’... ‘100 gam!’... ‘125 gam!’...

Các sinh viên trả lời: “Tôi không thể biết chính xác nếu không cân.”

Giáo sư nói: ‘Nhưng câu hỏi của tôi là: điều gì sẽ xảy ra khi tôi cứ giơ cái cốc thể này trong vài phút?’

‘Chẳng có gì cả’ các sinh viên nói.

‘Vậy điều gì xảy ra nếu tôi giơ trong một giờ?’ giáo sư hỏi.

‘Tay thầy sẽ bắt đầu đau ạ’, một sinh viên trả lời.

‘Đúng vậy, và nếu trong một ngày thì sao?’

‘Tay thầy có thể tê cứng, và thầy có thể bị đau cơ, tê liệt, chắc chắn phải đến bệnh viện,’ một sinh viên khác nói.

Và tất cả lớp cười ồ.

‘Rất tốt. Nhưng trong tất cả các trường hợp đó, cân nặng của cái cốc có thay đổi không?’ giáo sư lại hỏi.

‘Không ạ,’ các sinh viên trả lời.

“Vậy, cái gì khiến cho tay bị đau, cơ bị tê liệt? Và thay vì việc cứ cầm mãi, tôi nên làm gì?”

Các sinh viên lúng túng

Rồi một người trả lời, ‘Đặt cốc xuống!’

‘Chính xác!’ giáo sư nói, ‘Các vấn đề trong cuộc sống cũng giống như thế này. Khi bạn giữ nó trong đầu vài phút thì không sao. Nghĩ nhiều hơn, chúng làm bạn đau. Và nếu cố giữ thêm nữa, chúng bắt đầu làm bạn tê liệt. Và bạn sẽ không thể làm gì được nữa.’

Nghĩ đến những vấn đề trong cuộc sống là điều quan trọng, nhưng điều quan trọng hơn là hãy nhớ ‘đặt chúng xuống’ vào cuối mỗi ngày khi bạn đi ngủ. Nhờ vậy, bạn tránh được stress để khởi đầu một ngày mới thật tinh táo, khỏe mạnh. Và đó là thứ giúp bạn có thể giải quyết mọi vấn đề.

(Nguồn: Trích trong Web Old Cottage)

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi MCTN 474- ORTB 894-32419)

Từ Bất Đến Bình Phi

(Trích tuyển tập CHƯA VÀNG, VỘI CHI ÚA?)

*

Hỏi han sức khỏe người ươn*

Thờ than, cầu kính: **“Bất thường!”** Ti tề:

“Nhà thương khám nọ... tê... tê...”

*Trái tim muốn đứng mới phê: **Bình thường!***

Phi thường, tim đập phô trương

Lơ mơ mùng quá thiên đường lại lên!

Em ơi! Mau đến cạnh bên

Chia chung nhịp đập, họ tên ghép cùng

Chăn chồi thì mới trẻ trung

Lẻ loi: trác trở, trùng trùng rùi ro!”

*

Tim ai yếu, nhỏ... nhỏ... nhỏ...

(“Lơ mơ mùng”... hùm Marx, Hồ lại rinh)

Mừng ai từ **“bất”** đến **“bình”**

Hãy lo dưỡng bệnh, thưa trình tính... sau.

Bất bình chi? Sử chưa lâu

Lừa tim cũng yếu, ai hầu mà xin?

Dân Cản Vận Ngân!

(Thay câu trả lời một “nhà báo” chê ca dao, tục ngữ.
Trích tuyển tập ĐEM THƠ HƠ LỬA.)

Tôi chưa là siêu nhân
Để hiểu thơ “*siêu thực*”,
Chưa hiểu thơ “*cách tân*”
Chữ nghĩa từng đoạn đứt.

Tôi chỉ yêu những **vần**
Ca dao và tục ngữ
Ý cùng lời vang **ngân**
Gửi bao nghĩa vào chữ.

Bao **ca dao tân thời**
Lột trần tội Việt Cộng:
Bọn lười làm, ham chơi
Chập choạng trong chấp chới.

Thật thà nét bình **dân**
Nhưng thâm sâu ý tứ
Ẩn chứa nét đẹp **cần**
Ngàn năm thơ còn ngự!

Không thể phó đất trời
Hay **“Dùng Lu Chống Ngập”**

Đất Nhà ai sẽ giữ gìn?
Nằm than thở? Kín... kín... kín giặc kia!

**Đậy mà đi! Trách nhiệm chia!
Thấp thêm đước Dũng, chuyền tia lửa Hùng!**

Á Nghi

20.7.2019 #7443

*Ưon: uon mình vì bệnh.

*Karl Marx

Chuyện quê hương, ông ơi!
Cái lu sao cứu nước?

Dân mình đã rã rời
Bơi lụt hơi chơi với
Cứ lẩn "**Lu**" nửa vời
Ai truyền hịch Quật Khởi?

Ông ru ngủ hoài công!

Ý Nga, 21.7.2019 #7444

*Bà "*Phó Giáo Sư, Tiến Sĩ*" VC, Phan Thị Hồng Xuân
đã đề xuất "tối kiến": (~~sáng kiến~~) "*Dùng Lu Chống Ngập*" trong phiên họp Hội Đồng Nhân Dân của VC
chiều 12.7.2019 tại Sài Gòn.

Chùm thơ xướng họa tháng 7 năm 2019

Cô Gái Việt

Bài Xướng - Độc Cư

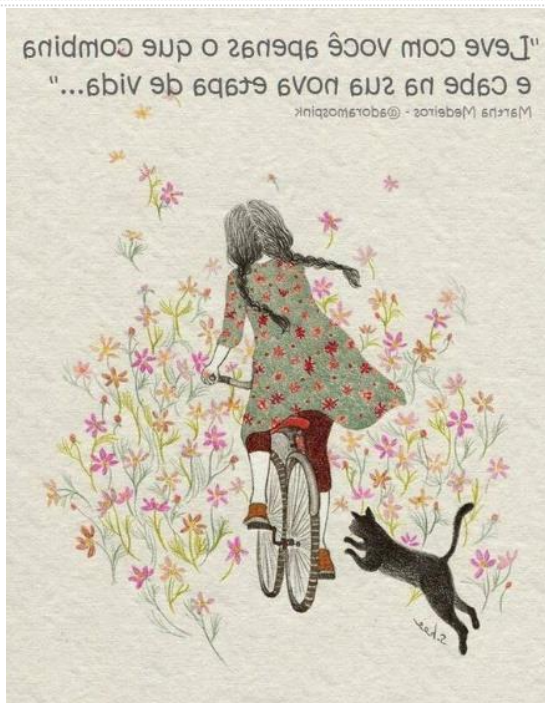
Độc cư nhàn nhã suốt mùa hè
Vui thú thiên nhiên thiết khoẻ re
Sáng ngắm vườn hoa chờ búp nở
Chiều nhìn khóm trúc đợi măng le

Đói ăn mệt nghỉ im nghe nhạc
Khát uống vui đùa lắng tiếng ve
Cứ thế ngày qua năm tháng lại
Quên đời quên hẳn chuyện phòng the.

Kiều Mộng Hà

7/17/2019

Bài Họa

Hè Về

Ôi thích làm sao những tháng hè!
Phóng xe xuống phố chạy re re
Áo quần chung diện cho người ngắm
Đầu tóc phồng phều để lấy le
Nở rộ trên cành chùm phượng vĩ
Vang ca dưới gốc chị em ve
Mau mau vứt bỏ bài cùng vở
Trầy hội khoác vào chiếc áo the.

Thúy M

7/17/2019

Hè Xứ Sa Mạc Tucson

Ai khổ như ri bởi nắng hè
Tucson, nóng, mỡ chảy re re
Weather: tám một, chim đua hót
Forecast: trăm hai, chó lười le
Uể oải, im lìm cô mèo mướp
Om xòm, inh ỏi lũ ve ve
Ôi trời, ôi đất, sao mà nóng
Nóng cháy da người, diện áo the.

Tường Thuý

7/18/2019

(Áo the bi giờ là áo xuyên thấu đầy quý vị ạ)

Hạ Nhớ

Tiếng hát ai vang giữa nắng hè
Cỏ cây, cảnh vật bỗng im re
Sen hồng lặng lẽ đưa hương nhẹ
Phượng tím phô màu để lấy le
Những tưởng chim vàng anh thỏ thẻ
Ngờ đâu ong bướm cũng vo ve
Từng mùa hạ đến nghe thương nhớ
Bóng dáng Mẹ hiền, áo vải the.

Vi Vân.

7/18/2019

Mưa Hạ

Sấm chớp âm âm buổi sáng hè
Ngoài sân ướp nhẹ, nước re re
Cành cây trĩu nặng cong thân nhẹ
Ngọn cỏ vùi sâu cúp lá le
Bão tạnh, cầu vòng ngời, chó chạy
Trời quang, vạt nắng sáng, ong ve
Mùa hè nóng nực như thiêu đốt
Hết trận mưa rào, đất hắc the.

Nguyễn Phương Thúy
7/19/2019

Hè Xưa Quê Ngoại

Nhớ hạ xưa gay gắt nắng hè
Đào Trang tĩnh lặng cảnh im re
Cây râm bóng mát, con vàng súa
Ruộng cháy đồng khô, tiếng chú le
Sẻ đám liêu xiêu chùn lượn cánh
Ong bầy uể oải biếng vo ve
Trưa hè nhớ quá quà quê ngoại
Mít chát, xoài non, khế, bưởi the...

Bé K.Phú
7/19/2019

Mùa hè Canada

Rực rỡ làm sao cái nắng hè
Không giày, chẳng coat, chạy te re
Trong vườn muôn sắc hoa bùng nở
Dưới nước vọt trời lội lầy le
Xe chạy ngoài đường oang tiếng nhạc
Bên song chạnh nhớ tiếng ve ve
Dư âm ngày cũ khôn tìm lại
Guốc mộc khua đường lẩn áo the.

Sao Khuê
7/19/2019

Hè Cali

Thật ngán làm sao đến mùa hè
Nóng trên trăm độ, gió im re
Hoa trồng sân trước không thể nở
Rau ở vườn sau đột lo le
Chim muông không thể gieo lời nhạc
Phượng vĩ chẳng còn hòa tiếng ve
Mong đợi nắng thu mau trở lại
Để ngắm lá vàng qua song the.

Nguyễn Thị Thâm
7/20/2019

NGÀY HÔM NAY BẠN ĐÃ CƯỜI CHƯA?

Hình như khi chúng ta cười, mình cảm thấy mình đẹp hơn tí xíu, chứ khi chúng ta giận dữ “mắt phượng trọn tròng” chắc chắn là không đẹp rồi. Thật ra có ai dám nhìn vào gương khi mình đang giận dữ đâu vì sẽ hết hồn ngay khi thấy một bà nào lạ hoắc, xấu hoắc đang nhìn lại mình khác hẳn một phu nhân xinh đẹp, dịu dàng hằng ngày đang mỉm cười lại với mình trong trạng thái vui vẻ. Đó có phải là nụ cười đã thay đổi sắc diện của mình và làm mình thấy xinh đẹp, yêu đời, yêu người hơn chăng?

Có bao lần bạn đặt câu hỏi:

NGÀY HÔM NAY BẠN ĐÃ CƯỜI CHƯA?

Cả khi mơ mộng
Vẫn biết mỉm cười
Đó là hạnh phúc

Những lúc mõi mệt
Vẫn biết mỉm cười
Đó là an nhiên

Dù chịu thiệt thòi
Vẫn biết mỉm cười
Đó là khoan dung

Dù có uẩn khuất
Vẫn biết mỉm cười
Đó là rộng lượng

Dù đang bế tắc
Lạc quan mỉm cười
Đó là bản lĩnh

Dù bị hiểu lầm
Thanh thản mỉm cười
Đúng người tu dưỡng

Gặp lúc hiểm nguy
Điềm tĩnh mỉm cười
Khí chất ai bì

Lúc bị khinh khi
Yên lặng mỉm cười
Hiểu mình hiểu đạo

Khi bị thất tình
Nhẹ nhàng mỉm cười

Đó là tự tại

(Nguồn: sưu tầm trên internet- Không thấy đề tên tác giả)

Thi sĩ đời thường đã ví von:

“Cười là tiếng khóc khô không lệ
Người ta cười trong những lúc quá chua cay
Thản nhiên cười trên những sự đổi thay
Của bao kẻ trái tim không thành thật.
Cười lên đi con tim và khối óc
Cũng như ta giấu kín cõi lòng buồn
Đừng bao giờ để giọt lệ sầu vương
Nuôi nước mắt chảy ngược về tiềm thức.
Đã có lúc tưởng chừng như gục ngã
Trước bão giông nghịch cảnh của cuộc đời
Đã có lúc cũng cảm thấy chơi vơi
Đời xô đẩy nên lòng người thay đổi.
Mưa hay nắng thì con người vẫn thế
Vẫn chạy theo một kiếp sống hư vô
Cười hay khóc có chi là ý nghĩa
Khi thân này tạm bợ với thời gian
Ngày và đêm như một dây tuần hoàn
Nặng lo toan đời thường cuộc sống
Năm và tháng nối theo nhau trôi mãi
Mệt mỏi rồi với vòng xoáy của trần gian”

(Nguồn: sưu tầm trên internet- Không thấy đề tên tác giả)

Bạn có thấy hương vị thiền trong cả 2 bài thơ cười nói trên hay không?

Mời bạn xem thêm Youtube **Nụ Cười Của Phật** do người viết thực hiện dưới đây, bạn sẽ thấy tâm hồn mình nhẹ nhàng, an tĩnh một ít phút giây khi ngắm nhìn những nụ cười Từ Bi Hy Xả của chư Phật.

[Nụ Cười của Phật - YouTube](#)

<https://www.youtube.com/watch?v=428K8HhuytY>

Bây giờ, xin hãy lắng nghe những người nổi tiếng nói về nụ cười cũng do người viết sưu tầm về chia sẻ với quý bạn nhé.

23 câu nói hay về nụ cười

'Cuộc sống như một tấm gương, bạn cau mày nó cũng cau mày, bạn mỉm cười... nó sẽ mỉm cười với bạn

Mỗi lần bạn mỉm cười với một người, thì đó là một hành động của tình yêu, một món quà cho người đó và là một điều tốt đẹp

- **Mother Teresa**

- Tôi đã mỉm cười ngày hôm qua. Tôi đang mỉm cười ngày hôm nay và khi ngày mai đến, tôi sẽ mỉm cười. Vì đơn giản, cuộc sống quá ngắn để ta khóc về mọi thứ - **Santosh Kalwar**

- Bạn sẽ tìm thấy giá trị đích thực của cuộc sống, nếu như bạn nở một nụ cười - **Charles Chaplin**

- Cuộc sống như một tấm gương, bạn cau mày thì nó cũng cau mày lại với bạn, hãy mỉm cười... nó cũng sẽ mỉm cười với bạn - **Herbert Samuels**

- Nụ cười luôn thường trực trên môi tôi, nó sẽ không bao giờ chết. Tôi đang đứng đây với nó để chờ đợi bạn, cho đến khi bạn ở bên tôi - **Freida Martinez**

- Bạn sẽ không bao giờ thấy nuối tiếc với những điều ý nghĩa đã làm bạn mỉm cười - **Bei Maejor**

- Hãy lấy nụ cười của chúng ta để thay đổi thế giới, nhưng đừng để thế giới thay đổi nụ cười của chúng ta.

- Một nụ cười có thể làm bừng sáng một ngày đen tối nhất.
 - Mỗi người trong chúng ta đều có một vết thương lòng, một số người giấu trong đôi mắt, một số khác lại giấu nó trong nụ cười – Nylle
 - Một nụ cười là khoảng cách ngắn nhất giữa hai tâm hồn.
 - Nếu bạn chỉ có duy nhất một nụ cười hãy dành nụ cười đó cho những người bạn yêu thương - **Maya Angelou**
 - Cô ấy cười không có nghĩa là cô ấy hạnh phúc. Cô ấy cười vì cô ấy đang tràn ngập hy vọng, niềm tin và sự mạnh mẽ.
 - Hãy để chúng ta gặp nhau với nụ cười rạng rỡ trên môi, nụ cười là sự khởi đầu của tình yêu - **Mother Teresa**
 - Hãy bắt đầu một ngày mới với nụ cười, ít ra nó cũng là một sự khởi đầu tốt đẹp
 - Nụ cười là chiếc chìa khóa duy nhất mở được trái tim của người khác.
 - Phương thuốc tốt nhất trên thế giới này mà không có các tác dụng phụ khác đó là nụ cười. Tôi mong rằng thứ thuốc hữu hiệu ấy luôn luôn có trong bạn.
 - Đôi khi bạn phải luôn phải mỉm cười, hãy nghĩ rằng: mọi thứ rồi sẽ ổn, gạt đi nước mắt và hãy tiếp tục bước đi.
 - Mỉm cười và hãy cho mọi người thấy rằng bạn đã trở thành một người mạnh mẽ hơn bạn của ngày hôm qua.
 - Hãy luôn hạnh phúc bởi bạn sẽ không bao giờ biết rằng có những người đã yêu nụ cười của bạn mất rồi!
 - Đôi khi nụ cười được bắt nguồn từ những niềm vui, nhưng có lúc niềm vui có được là nhờ nụ cười - **Thích Nhất Hạnh**
 - Hãy đếm tuổi của bạn bằng số bạn bè chứ không phải số năm. Hãy đếm cuộc đời bạn bằng nụ cười chứ không phải bằng nước mắt - John Lennon
 - Hãy cười, thậm chí dù đó là nụ cười buồn bã, bởi còn đáng buồn hơn nụ cười buồn bã là sự bi thảm vì không biết phải cười thế nào.
 - Để thật sự cười, anh phải có thể lấy nỗi đau của mình ra và "chơi" với nó! - **Charlie Chaplin.**
- Nhưng nụ cười đẹp nhất, thanh thản nhất, an nhiên tự tại nhất vẫn là nụ cười "Niêm Hoa Vi Tiểu" của Đức Phật khi Ngài cầm hoa sen đưa lên và mỉm miệng cười, qua sự tích dưới đây:

Niêm hoa vi tiểu

Niêm: Cầm đưa lên.

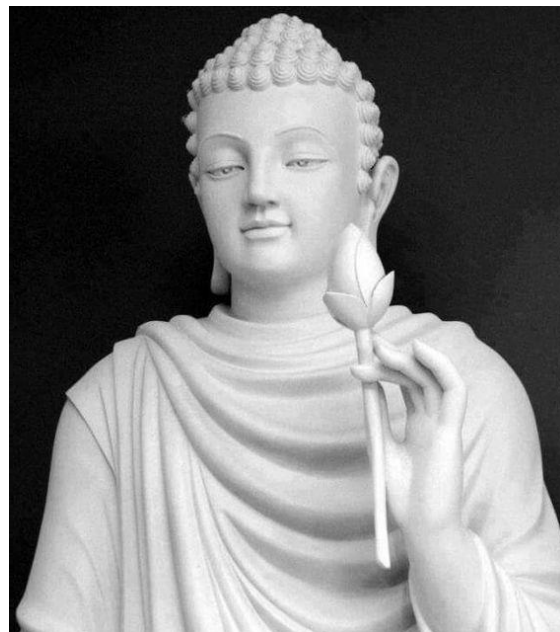
Hoa: cái bông. Vi: nhỏ. Tiểu: cười. Niêm hoa: cầm cái hoa đưa lên.

Vi tiểu: cười mỉm.

Niêm hoa vi tiểu: nói đầy đủ là: "Thế tôn niêm hoa, Ca Diếp vi tiểu." Nghĩa là: Đức Phật Thích Ca cầm cái hoa đưa lên, ông Ma Ha Ca Diếp mỉm cười.

Đây là một câu chuyện rất quan trọng của Phật giáo, được xem là đầu mối của Phật giáo Thiên Tông. 1. Theo sách Liên Đăng Hội Yếu, Thích Ca Mâu Ni Phật chương: "Trong cuộc hội ở núi Linh Sơn, Đức Thế Tôn gởi cành hoa ra hiệu cho đại chúng. Mọi người đều im lặng không hiểu ý gì, chỉ có một mình ông Ma Ha Ca Diếp rạng rỡ mỉm cười. Đức Thế Tôn nói: - Ta có Chánh pháp Nhân tạng, Niết Bàn Diệu Tâm, Thực tướng Vô tướng, Vi diệu Pháp môn, bất lập văn tự, giáo ngoại biệt truyền, trao phó cho Ma Ha Ca Diếp. Xưa nay Thiên Tông đều coi câu nói ấy của Đức Thế Tôn là quan trọng nhất của Tông môn. Tông này lấy Tâm truyền Tâm làm chỗ dựa để khai ngộ."

(Nguồn: Trích trong hoavouu.com)

Xin mời xem Youtube Niêm Hoa Vi Tiểu do người viết thực hiện để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay, bạn nhé.

Youtube **Niêm Hoa Vi Tiểu**

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi- MCTM 473- ORTB 893-71719)

ANH KHÔNG TẺ NHẬT

(Cảm hứng từ một bài viết do PLang chuyển...)

Anh không hái đóa hoa bên vách núi
Để tặng em chứng tỏ một tình yêu
Anh cần gì phải mạo hiểm phiêu lưu
Tình của anh chưa bao giờ tẻ nhạt.

Anh không bắt cho em con bướm đẹp
Phải băng mình qua bờ suối bên ki
Đừng vất vả đi những dặm đường xa,
Tình yêu không cần những điều phi lý.

Anh đời thường vẫn làm em ngỡ ngàng mơ
Những chân tình em được nhận từ anh
Trong ánh mắt đã nói lên bao lần
Tình yêu ấy chưa bao giờ tẻ nhạt.

Anh không nói với em điều lãng mạn
Làm cho em say đắm những mộng mơ
Em không cần anh là một chàng thơ
Một chiều bên em sánh vai cũng đủ.

Chúng mình đi trên cánh đồng hoa cỏ
Khi mỗi chân em sẽ tựa vai anh
Bàn tay nâng niu che khoảng trời xanh
Sợ nắng gió làm cho em thấm mệt.

Tình yêu của anh cho em ghi nhận
Từ trong trái tim đã nói thành lời
Người ta chóng quên sáo ngữ đầu môi
Tình có thật trong tim ai quên được.

Nếu ta sẽ cũ mòn theo năm tháng
Nếu tình yêu theo năm tháng cũ mòn
Nếu có lúc em khoảng cách núi non
Nếu có lúc em tâm hồn khô héo.

Giây phút chạnh lòng anh không có lỗi
Đừng hái sao trời tặng em làm qu
Anh vẫn yêu em như ngày hôm qua,
Em sẽ hiểu anh không hề tẻ nhạt.

Nguyễn Thị Thanh Dương

TRĂNG NGÂY THƠ

*Nguyệt chẳng là ai, chỉ bóng Trăng
Cho em dõi mắt suốt đêm rằm
Tìm trong bóng dáng nàng Trăng ấy
Có anh chẳng? Em cứ ngóng trông...*

*Anh hứa hôm qua nhưng không đến
Em thần thờ... hết ra lại vào...
Đêm khuya càng thấm buồn... mong nhớ
Bao câu quay quắt... tại vì sao?*

*Cầu khẩn cho trời sáng thật mau
Nhưng Trăng lơ lửng mãi trên đầu
Em dõi chị Hằng... hờn Chú Cuội
Anh nói dối... cho lòng em đau...*

*Hôm sau Anh đến, em cương quyết
Không thềm mở cửa, chẳng ra chào
Anh vui... mấy đứa em tíu tít
Em nép bên song... nước mắt trào!*

Nguyễn Thị Kim Phú

Định Nghĩa Tình Yêu

Làm sao cắt nghĩa được tình yêu?
Gặp nhau vui vẻ, phải chăng yêu?
Chút gì xao xuyến, yêu chưa nhỉ?
Thế nào là mến, thế nào yêu?

Rồi một hôm nào, một buổi trưa
Bỗng đứng ngây dại như bỏ bùa
Nhớ không chịu được, làm sao gặp?
Ma tình gỡ cửa, nó nhập vô.

Tình yêu nó khiến ta ngần ngại
Ăn không ngon miệng, ngủ không vô
Bao nhiêu công chuyện, bao bài vở
Chẳng thiết tha gì, muốn anh cơ!

Thuy Messegee

LÁ THƯ TÌNH TRONG CẶP

Tuấn hồi hộp đợi chờ giờ ra chơi, cuối cùng thì tiếng chuông cũng reng lên inh ỏi, thầy giáo gấp sổ rời khỏi bàn cùng lúc với các học sinh nam nữ lục tục nhanh chóng chạy ra ngoài cửa lớp. Không ai muốn lãng phí phút giây nào trong giờ ra chơi cả.

Trong chớp nhoáng lớp học có sĩ số 40 người vắng hoe không còn ai ở lại. Tuấn chơi luẩn quẩn bên ngoài nhưng mắt luôn đảo dác ngó những người xung quanh rồi thừa cơ không ai để ý Tuấn quay trở vào lớp của mình.

Đi giữa hai dãy bàn, một bên là nam sinh một bên nữ sinh, tới bàn của Ngọc Thơ thì Tuấn giả vờ cúi xuống như đang nhặt cái gì đó. Anh chàng nhanh chóng rút từ túi áo tờ giấy đã được gấp gọn gàng làm tư và nhét vội vào một chiếc cặp trong hộc bàn ngay chỗ của Ngọc Thơ. Không ai trông thấy hành động của Tuấn, nhất là lũ con gái còn đang mải mê nhiều chuyện ngoài kia. Thế là Tuấn khoan khoái làm bộ thản nhiên bước ra khỏi lớp. Anh chàng dứt tay vào túi quần đi bộ dưới gốc cây hoa Phượng trong sân trường, gốc cây này từng chứng kiến Tuấn đi tha thẩn giờ ra chơi và nghĩ ra mấy câu thơ được nắn nót trong lá thư tỏ tình vừa lén lút bỏ vào chiếc cặp kia:

Thần thơ dưới gốc Phượng già,

Anh yêu em lắm nhưng mà tình câm.

Hỏi em có yêu anh không?

Trả lời anh gấp. Anh mong anh chờ.

Ký tên Tuấn, người si tình ngồi cùng dãy bàn với em và hàng ngày hóng về phía em.

Tuấn vốn nhút nhát, thấy nữ sinh nào đẹp đến gần là bối rối nói không nên lời. Dù thầm yêu trộm nhớ Ngọc Thơ xinh đẹp suốt từ năm đệ tam đến năm đệ nhị mà Tuấn chưa bao giờ dám mở miệng mời Ngọc Thơ đi ăn chè chứ đừng nói tới chuyện đại sự là tỏ tình.

Hôm nay Tuấn đã chọn cách tỏ tình là bỏ bài thơ tương tư nàng vào trong ngăn cặp của nàng và ký tên, chắc nàng sẽ hiểu.

Không biết khi nhận và đọc lá thư này Ngọc Thơ sẽ phản ứng ra sao nhỉ? Tuấn căng thẳng lắm nhưng xen lẫn niềm vui hi vọng. Tuấn đẹp trai, học giỏi, mấy đứa con gái trong lớp luôn nhìn Tuấn bằng ánh mắt ngưỡng mộ lẽ nào Ngọc Thơ lại hững hờ?

Suốt giờ học còn lại Tuấn ngồi dãy bàn bên này mà luôn hướng mắt về dãy bàn nữ bên kia xem thái độ Ngọc Thơ ra sao, nàng đã thấy lá thư chưa?

Tuấn thấy Ngọc Thơ vẫn chăm chỉ nghe thầy giảng bài hay thỉnh thoảng nói chuyện với Thu Diệu bên cạnh.

Hai đứa này chơi thân nhau, chưa biết chừng mai mốt Ngọc Thơ sẽ kể cho Thu Diệu chuyện lá thư tình và cả lớp cùng biết thì mắc cỡ lắm nên Tuấn luôn để ý đến thái độ của cả hai đứa nó.

Mọi chuyện vẫn bình yên như thường ngày. Vậy là lá thư chưa được phát hiện, càng may, lát nữa về nhà Ngọc Thơ sẽ thấy lá thư để con nhỏ nhiều chuyện Thu Diệu kia đừng xía vô.

Sáng hôm sau Tuấn đến trường với tâm trạng hồi hộp lo lắng, anh chàng thấy Ngọc Thơ nhìn chàng cười cười, nhưng lại thấy con nhỏ Thu Diệu nhìn chàng với ánh mắt... sầu thương. Ngọc Thơ cười cười vui vẻ thế kia là đắc ý với lá thư tình của Tuấn rồi, còn Thu Diệu mắc mớ gì mà mặt nó buồn sung xia thế?

Thật khó hiểu? Tuấn vốn giỏi toán, giỏi suy tính mà ca toán khó này Tuấn đành chịu thua.

Thỉnh thoảng Tuấn... lén nhìn sang dãy bàn Ngọc Thơ và Thu Diệu, lại bắt gặp đứa nhìn Tuấn mím cười và đứa rung rung buồn. Hai đứa hai tâm trạng ngược xuôi mới lạ.

Thôi, Tuấn đành chờ đợi một lá thư hồi âm.

Quả nhiên giờ ra chơi, Ngọc Thơ chủ động đến bên Tuấn và rủ trưa nay tan học hai đứa ghé hàng chè đá đậu... nói chuyện.

Tuấn mừng rỡ trong lòng. Không ngờ Tuấn nhút nhát bao nhiêu Ngọc Thơ lại dạn dĩ bấy nhiêu, nó hẹn hò Tuấn ra quán chè chắc là để trả lời lá thư tình của Tuấn.

Tan học, Tuấn đứng hện ra hàng chè đá đậu trước sân trường, giắc này quán chè vắng tanh vì lớp sáng ra về, lớp chiều chưa tới.

Tuấn chọn một ghé ngồi chờ Ngọc Thơ., một lát sau Ngọc Thơ ra tới. May quá nó không dẫn con nhỏ Thu Diệu theo cản mũi kỳ đà, dù hai đứa này đi đâu luôn có đôi.

Tuấn thầm cảm ơn người yêu của lòng đã tế nhị thật dễ thương. Ngọc Thơ gọi hai ly chè và vào chuyện:

- Tuấn ơi, Thu Diệu không thể đến được...

Tuấn gạt phăng:

- Khỏi cần, cứ để Thu Diệu thanh thoi, mình nói chuyện đủ rồi.

Ngọc Thơ quậy ly chè đậu xanh bánh lọt nước dừa cho đều và lựa lời nói:

- Thật tình nói ra Ngọc Thơ cũng... ngại ngừng lắm, lá thư tình của Tuấn bỏ trong ngăn cặp...

Tuấn chen vào giọng run run cảm xúc:

- Ủ, lá thư tình của Tuấn đó, mấy câu thơ của Tuấn làm đó...

- Nhưng muộn rồi Tuấn ơi, nhỏ Thu Diệu đã thương một anh bên lớp đệ Nhất rồi...

- Thu Diệu?

- Chứ còn gì nữa, Tuấn đã nhét lá thư tỏ tình trong ngăn cặp của Thu Diệu, nó đưa cho Ngọc Thơ đọc rồi.

Đây nè...

Ngọc Thơ mở cặp táp lôi ra tờ thư gấp làm tư của Tuấn, chìa ra trước mặt Tuấn:

- Phải lá thư này không? Nằm trong ngăn cặp Thu Diệu đó.

Trời ơi, bây giờ thì Tuấn đã hiểu nụ cười của hai đứa. Ngọc Thơ cười cười là trêu chọc Tuấn vì biết bí mật một chuyện tình. Còn Thu Diệu buồn buồn vì nó thương hại Tuấn, không thể đáp lại một tình yêu.

Thấy vẻ mặt thất thần của Tuấn, Ngọc Thơ ái ngại an ủi:

- Tuấn đừng buồn, đừng thất vọng mà ảnh hưởng đến chuyện học hành nha. Phải nói lời từ chối Tuấn nhỏ Thu Diệu cũng khổ tâm lắm.

Tuấn nói nhỏ mà như gào lên:

- Không... không... Tuấn không yêu Thu Diệu.

Ngọc Thơ càng cuống quýt ngắt lời Tuấn và an ủi tiếp:

- Ngọc Thơ biết mỗi tình si bị từ chối người ta dễ bị cú "sốc" lắm. Tuấn hãy bình tâm đừng giận hờn nói lầy hay oán trách Thu Diệu nữa...

Tuấn hạ giọng rên rỉ:

- Tuấn không yêu Thu Diệu, Người Tuấn yêu là... là...

Máu nhát gan lại hiện về, Tuấn ấp úng mãi mới nói được:

- Là Ngọc Thơ đó. Tuấn yêu Ngọc Thơ...

Vừa nghe xong Ngọc Thơ đứng phất dậy, tự ái ùng ùng:

- Tuấn đừng có cho Ngọc Thơ... ăn đồ thừa, đồ ế nha. Bị Thu Diệu từ chối rồi quay ra nói yêu Ngọc Thơ để gỡ gạc đỡ quê hả? Hả? Còn lâu...

Cô nàng xách cặp ngoe nguẩy bước đi. Tuấn vụng về gọi theo:

- Ngọc Thơ ơi còn ly chè

- Biết rồi, tôi chưa trả tiền chứ gì. Tuấn trả tiền hai ly chè giùm đi, mai mốt tôi trả lại. Bữa nay tôi mời.

- Ý Tuấn là còn ly chè đây, Ngọc Thơ ngồi ăn chè với Tuấn và nghe Tuấn nói chuyện. Lá thư tình Tuấn đã bỏ lộn cặp Thu Diệu thay vì bỏ vào cặp Ngọc Thơ.

Lời phân bày của Tuấn lạc vào gió bay, Ngọc Thơ đã đi khỏi, nó có nghe thấy gì đâu

Tuấn nhớ lại hôm qua lúc lén bỏ lá thư tình vào cặp, vì hai cặp của Ngọc Thơ và Thu Diệu nằm cạnh nhau trong hộc bàn và vì Tuấn hành sự vội vàng nên đã bỏ lộn.

Tuấn thấy từ xa con nhỏ Thu Diệu hiện ra đón Ngọc Thơ, chắc nãy giờ nó núp đầu đó để chờ đợi Ngọc Thơ làm sứ giả đi gặp Tuấn. Hai đứa nó chờ nhau về trên chiếc xe đạp, không biết Ngọc Thơ sẽ kể lại những gì.

Dòng đời trôi chảy, 40 năm sau Tuấn và Ngọc Thơ tình cờ gặp lại nhau trong buổi họp mặt trường xưa tại Mỹ.

Cả hai nhận ra nhau mừng vui chuyện trò hỏi thăm nhau về thầy cô bè bạn.

Thu Diệu thưở đó yêu anh chàng lớp đệ nhất nhưng nàng đã nên duyên với người khác và hiện định cư ở Úc.

Vợ chồng Ngọc Thơ mới sang Mỹ định cư vài năm nay do con cái bảo lãnh.

Tuấn thoáng trầm ngâm:

- Ai cũng có thời học trò để yêu thương và mộng mơ nhưng cuối cùng lấy người mình không mong mà gặp, không chờ mà đến...

Rồi Tuấn nhắc chuyện lá thư tình ngày xưa:

- Bây giờ tôi với Ngọc Thơ ai có phận nấy, con cháu cả rồi, mỗi tình si của tôi ngày xưa đã tan vào thời gian từ lâu, nhưng tôi vẫn muốn hỏi lại, Ngọc Thơ đã tin là tôi bỏ lộn lá thư tình và người tôi yêu chính là Ngọc Thơ không?

Ngọc Thơ gật đầu:

- Sao ngày ấy chúng mình trẻ con thế nhỉ? Lúc ở quán chè tôi quyết không tin và chảnh chọe thiếu điều muốn... táng cho Tuấn một bạt tai. Nhưng vài năm sau khi lớn khôn thêm, suy nghĩ lại thì tôi tin và đã... để mất một tình yêu.

- Chắc là mình không duyên nợ yêu nhau.

Ngọc Thơ mỉm cười:

- Nhưng chúng ta vẫn còn duyên nợ bạn bè, gặp nhau đây thế là vui rồi, và ở phương trời kia Thu Diệu chưa bao giờ biết rằng ngày ấy Tuấn đã bỏ lộn lá thư tình vào cặp nàng. Lá thư vẫn là một hình ảnh đẹp, một kỷ niệm lãng mạn nên thơ thời học sinh của Thu Diệu.

Nguyễn Thị Thanh Dương

NỤ HOA NHỎ

*Mùa hạ bên này có những cơn mưa
Chợt đến chợt đi như người không hẹn
Cuộc đời này đâu có gì tròn vẹn
Tôi ngậy thơ nên cứ mãi đợi chờ.*

*Tôi nhớ người tê điếng cả hồn thơ
Chiều lặng gió sao lòng tôi bão nổi
Người ngoan đạo có bao giờ xưng tội?
Chúa trên cao có lặng lẽ thờ dài.*

*Chúa vì ai Thập Tự vắt trên vai
Tôi nước mắt vì ai chan chứa nhỏ
Người kiêu ngạo xem tình như ngọn cỏ
Nên ra tay thiêu rụi cả vườn hồng.*

*Tôi cúi đầu giấu đau khổ vào trong
Giấu tuyệt vọng khi tình vừa mới chớm
Tôi khờ dại ương tình không phân bón
Nên vườn hồng không trở nụ hoa tươi.*

*Thôi từ đây xin trả lại cho người
Nụ hoa nhỏ tình cờ tôi cúi nhặt.*

Kiều Mộng Hà

(Trích từ *Những Bài Thơ Cho Anh*)

TƯƠNG?

(Trích tuyển tập EM HỌC SỬ.)

Thường “tương” sao được giặc thương,
Cho thượng lên đầu dân ngài?

TRĂNG MỘNG

*Ngày xưa cứ ngỡ trăng là thật
Buồn vui thố lộ hết bên trăng
Bao nhiêu mơ mộng... bao u uất
Còn gọi trăng thân mật chị Hằng.*

*“Chị” vẫn lắng nghe “Em” kể chuyện
Bên dòng sông nhỏ bóng dĩa nghiêng
Chắc con sông đó cười âu yếm
Thấy chị đưa tay vuốt tóc huyền.*

*Rồi một đêm mờ không thấy chị
Ngóng hoài chỉ thấy bóng dĩa xao
Buồn hiu thơ thẩn chờ tri kỷ
Hằng ở đâu? Có biết em sầu!*

*Sau đó chuyển lên thành phố học
Xa vàng trăng mộng có tên Hằng
Một ngày thầy giảng... em ngồi khóc
Nguyệt chẳng là ai, chỉ bóng trăng.*

Kiều Mộng Hà

Rồi Sẽ Ấm Áp Em Oì!

(Thương về H.)

Cảm tác nhân xem tranh CÁT ĐƠN SA.
Trích tuyển tập EM OI!)

*

*Ngậm buồn từ tuổi hai mươi
Bao năm chung thủy sao đời chưa vui?
Thương em nửa kiếp ngậm ngùi
Vẫn chưa được hưởng ngọt bùi thế gian.*

Buôn lậu, giàu sang sung sướng
Phá rừng, chiếm đất, lên ngôi!

Chẳng màng bảo vệ Tổ Quốc
Bắt bớ giam cầm lân lân.
“Thượng Tướng” mà không yêu Nước
Chỉ toàn bắt nạt người dân!

Tướng hèn, Nhà sao không nát?
Ý Nga, 16.7.2019

Có Phải Là Ta

Khuya ngòi nghe để tí tề
Vành trăng rơi lệ lổ thề với ai?
Giọt sương giấu mặt thở dài
Còn ta! Ngày tháng lắt lay kiếp người

Trăng khuya chênh chếch dáng ngòi
Tiền thân hạt bụi gió cời ngang qua.
Ta ngòi, có phải là ta?
Trăng tà bóng xế soi da thịt nhừ.

Đêm tàn nén lụn trăng lu
Riêng ta bên bóng thiên thu chẳng lia.
Kiều Mộng Hà

Thương chi cậu ấm con quan?
Trong khi bạn tốt vô vàn vây quanh
Những đàn anh rất chân thành
Tâm luôn giữ lửa đấu tranh, hiền lành.

Áo tình mỏng mảnh, phong phanh
Mặc sao ấm áp, chỉ mảnh mong manh
Trách chi em, kẻ bạc tình
Sao em không tự giúp mình hồi sinh?

Murop nhà lá đã ra xanh
Em cười cho trái tượng hình, thêm hoa
Phụ tình, mặc kệ người ta
Lửa Thiêng chuyển tiếp, ấm Nhà, lại vui!
Á Nghi, 15.7.2019

“VẰNG” THI ĐÀN (Trích tuyển tập CÙNG KHÓC NHÀ TAN.)

*

Bà ngả ngón trên diễn đàn dụ dỗ
Ông giả khờ thi thố tài thâm ô
Thơ ốm ờ, văn ngón ngả ma cô
Chuyện thông khổ cơ đồ ai phần nô?
Ý Nga, 13.7.2019

Một Chữ Tâm

Nhân gian thường nói "nhất ẩm nhất trác, giai do tiền định". Theo thiên ý của người viết, có thể hiểu như sau: "việc uống, việc ăn trong cõi đời này, đều do ý Trời định sẵn"

Chúng ta, những người bình thường sống trong cõi nhân gian này thường cho rằng những việc bình thường hằng ngày đều do ý Trời sắp đặt vì có người thì ăn uống cao lương mỹ vị, lại có người thì đói khát làm than. Tại sao có kẻ được sinh vào nơi lầu vàng gác tía, có kẻ phải sống không có một mái nhà che mưa che nắng. Ấy có phải là do duyên nghiệp hay chăng? Và cái gì đã tạo nên duyên nghiệp đó? Nhà Phật thường dạy người có Tâm lành thì sẽ yêu thích làm việc lành, tạo nên phước báu. Người có Tâm ác thì có thể sẽ làm việc ác, tạo ra nghiệp tội và kết quả của việc làm, việc lành, việc ác này sẽ được giải quyết và phán xét với Luật Nhân Quả.

Cái Tâm của con người là quan trọng nhất của kiếp sống con người cho nên chúng ta phải biết "Điều Phục Tâm và An Trú Tâm" để có thể

làm được nhiều điều tốt lành khi đang sống trong cõi Ta Bà này.

Người viết đã có phúc duyên đến tu học đề tài này dưới sự thuyết giảng của Thượng Toạ Thích Tánh Tuệ trong ngày chủ nhật 7 Tháng 7 vừa qua tại Bửu Hưng Tu Viện, Vancouver, WA.

Thượng Toạ Thích Tánh Tuệ, trụ trì chùa Vạn Phước, San Diego, đã hứa khả 4 thời pháp trong hai ngày tu học Thứ Bảy 7-6-19 và Chủ Nhật 7-7-19 tại Tu Viện Bửu Hưng Vancouver, WA để hướng dẫn đại chúng hành trì lời Phật dạy, để đời sống tâm linh được thăng hoa trên bước đường giác ngộ và giải thoát. Người viết chỉ có phúc duyên tham dự buổi thuyết giảng ngày Chủ Nhật mà thôi với sự giúp đỡ phương tiện chuyên chở của Phật tử Như Từ đã chịu khó đưa đón vợ chồng chúng tôi đến Bửu Hưng Tu Viện nghe pháp, vì người viết không dám lái xe trên xa lộ đã 14 năm rồi kể từ ngày về hưu và phu quân của người viết cũng thế. Xin tán thán công đức của sư cô Huệ Hương và Phật tử Như Từ trong công việc đưa đón chúng tôi đi nghe giảng pháp.

Như quý bạn đã biết, Thượng Toạ Thích Tánh Tuệ cũng là một nhà thơ rất được nhiều Phật tử quý mến qua những bài thơ, bài văn với văn phong giản dị, nhẹ nhàng, chuyên đạt những lời khuyên dạy của Phật Giáo đến các Phật tử, phải biết tu tập nung hạnh lành để cho đời sống tâm linh được tốt đẹp hơn. Người viết cảm niệm công đức của Thầy đã giúp đỡ tha nhân, đào giếng, tặng quà cho dân nghèo Ấn Độ, là nơi Thượng Toạ đã sống và học tập 12 năm, ban phát tình thương đến những người đáng thương kia. Có nhìn hình ảnh Thầy xoắn quần vén áo phụ giúp việc đào giếng và ánh mắt rạng rỡ niềm vui của dân nghèo Ấn Độ khi thấy giọt nước tươi mát từ cái giếng bơm phun lên mới thấy con người được quý trọng nếu có cái tâm lành, yêu thương mọi người, làm việc thiện lành là đúng.

Vợ chồng người viết đã từng đi Ấn Độ năm 2000 và năm 2007 nên hiểu rõ sự nghèo nàn, khốn khổ của dân nghèo Ấn Độ. Họ phải sống khổ sở trong bầu không khí nóng bức quanh năm, trong những làng mạc xa xôi thiếu cả những tiện nghi cần thiết cho đời sống: khan hiếm nước uống, môi trường sống dơ bẩn, bụi bặm. v.v. Những lâu đài cung điện nguy nga, tráng lệ chỉ có ở những nơi thành phố sang trọng mà thôi, còn đa số là dân nghèo sống khổ sở còn hơn dân nghèo Việt Nam ngày xưa nữa.

Vợ chồng người viết chỉ tham dự buổi thuyết giảng ngày Chủ Nhật với đề tài “Phương Pháp Điều Phục Tâm và An Trú Tâm” rất ích lợi cho việc tu tâm dưỡng tánh của mình.

Người viết tiếp nhận những lời thuyết giảng rất giản dị, dễ hiểu về chữ Tâm quyết định tất cả mọi việc làm của ta qua câu “Nhất thiết duy Tâm tạo”.

Thầy đã giảng dạy một cách giản dị: “Tâm là sự suy nghĩ, sự hiểu biết về việc đời”.

Những người già chú tâm về quá khứ, những người trẻ hướng tâm về tương lai. Ít ai định tâm sống trong hiện tại. Người ta thường có tâm vui, tâm buồn, tâm thích, tâm không thích, tâm lo nghĩ, tâm thanh thản, tâm thiện tâm ác, tâm viên ý mã chạy lung tung, v.v.

Thầy cũng hướng dẫn từng bước để “Điều Phục Tâm và An Trú Tâm” có thể tóm tắt như sau:

Có 5 cách:

- 1) An trú Tâm : Dùng một cái tâm Thiện thay đổi cái Tâm Bất Thiện với phương pháp đối trị Tâm
- 2) Quán sát sự nguy hiểm của Tâm Bất Thiện, tức là quán sát nhân quả, hậu quả khi làm với cái tâm ác.
- 3) Làm lơ với đối tượng đã làm cho cái Tâm ta không an.
- 4) Đối diện với chính mình để bớt đi dục vọng.
- 5) Trở về với hơi thở. Đưa Tâm an trú ở đan điền chứ đừng đưa Tâm trụ ở Trái Tim hay Trí Não chỉ chúc thêm phiền não mà thôi.

Là một nhà thơ, nên trong phần thuyết giảng, Thầy Tánh Tuệ đã đọc nhiều bài thơ do Thầy sáng tác để buổi tu học thêm phần thiền vị, thanh nhã.

Sau phần học tập, các Phật tử được nghỉ ngơi ăn trưa trong Chánh Niệm.

Mỗi người tự lấy phần ăn của mình và ngồi ăn tại chánh điện chùa Bửu Hưng với tâm Chánh Niệm, nhớ ơn người đã tạo ra hạt cơm sau khi đã phải trải qua nhiều quá trình khổ nhọc từ khi người nông phu gieo hạt, cấy gặt, xay thành hạt gạo, chuyên chở, nấu nướng, v.v. để trở thành bát cơm chúng ta đang ăn hiện tại. Phật tử phải ăn trong im lặng, không được nói chuyện, cười đùa trong bầu không khí thật tĩnh lặng. Thú thật, người viết chưa quen cách thức ăn trong chánh niệm yên lặng như thế này vì cái tính nghệ sĩ phóng khoáng của tôi, ít chịu gò bó trong khuôn mẫu nghiêm khắc của sinh hoạt xã hội, của nhà chùa. Chắc chắn tôi phải tu tập nhiều lần mới quen dần cách sống chôn thiền môn. Đi tu cũng khó thật đấy vì phải tuân theo nhiều quy luật của nhà chùa.

Nhưng rồi giờ ăn im lặng cũng trôi qua, thầy Tánh Tuệ, các ni sư Tánh Không, sư cô Tánh Hải, sư cô Huệ Hương, cùng các Phật tử đi thiền hành 3 vòng trong chánh điện, vừa đi vừa niệm Phật "Nam Mô A Di Đà Phật" theo tiếng chuông gõ nhịp của sư cô Tánh Hải, sư cô Huệ Hương.

Từng bước chân thành thoi, nhẹ nhàng rảo quanh chánh điện Bửu Hưng Tu Viện theo nhịp chuông này sẽ giúp cho cái Tâm của mình được an trụ theo từng bước chân đưa lên đặt xuống nhẹ nhàng, chậm rãi. Cũng tốt thôi!

Ăn cơm xong, chúng tôi xin phép được về

nhà vì phu quân tôi bây giờ "tuổi hạc cũng khá cao", sức khỏe yếu kém nên không thể tiếp tục phân thảo luận tiếp theo vào buổi chiều được. Thế là chúng tôi xin phép Thầy để về nhà nghỉ ngơi.

Hôm nay chúng tôi được hội ngộ và tu học với Thầy Thích Tánh Tuệ về chủ đề chữ Tâm thật là một phúc duyên tốt đẹp và chúng tôi cũng được học thêm về cách sống bát chánh đạo của người Phật tử nơi chôn thiền môn. Lành thay!

Người viết có những cảm nghĩ về cái Tâm sau bài học hôm nay:

"Cái Tâm vô tướng vô hình, nhưng lại rất quan trọng trong đời sống con người."

Con người đã có sẵn vườn Thiện Tâm Phật tánh tốt đẹp nhưng vì vô minh che lấp cho nên mảnh vườn Thiện Tâm Phật tánh đó bị hư hoại, cần cỗi. Những chất độc Tham Sân Si, những con sâu đại mang hình thức sắc tướng, ngã mạn, bầu không khí ô nhiễm, thanh hương vị xúc pháp thâm nhập tràn đầy trong ngũ căn mắt tai miệng mũi lưỡi của người trần gian đã che mờ cái Chân Như tốt đẹp của mảnh vườn Thiện Tâm đó! Cho nên muốn cho vườn hoa tươi nở trở lại, chúng ta phải quay về chính tự cái vườn Tâm của chúng ta mà tìm tòi, khám phá ra những chất độc đó, những con sâu bọ phá hoại đó, bầu không khí ô nhiễm đó để diệt trừ.

Rồi từng ngày một, chúng ta phải săn sóc lại mảnh vườn Thiện Tâm tốt đẹp đó với các pháp âm trong sáng, cao đẹp của Đức Phật, với lời dạy nhân ái thương yêu của Đức Chúa trên cao, với tư tưởng cao đẹp của các bậc Thánh Hiền đạo đức.

Bạn và tôi cần vun xới lại mảnh vườn Phật tánh đó với giọt nước cành dương Từ Bi, Hỷ Xả, vun phân bón gốc với các chất dinh dưỡng của Thập Thiện Đạo, che mưa tránh gió với những bình phong lối chấn của Giới Định Huệ, để mảnh vườn Thiện Tâm đó phát triển trong tĩnh lặng, thanh thoát, đừng để nó thu nhập thêm những chướng khí, gió độc từ bên ngoài đưa đến làm cho những cành hoa Phật Tâm tốt đẹp kia không thể phát triển nở hoa được.

Tóm lại, chúng ta phải tự "hồi quang phản chiếu", phải "bản lai diện mục" để nhận thức rằng chúng ta cũng có một vị Phật trong con người của chúng ta, nhưng ta đã bị cái vô minh che lấp cho nên không phát triển được cái Phật Tánh, cái Thiện Tâm tốt đẹp đó!

Xin mượn những vần thơ dưới đây để làm đoạn kết cho đôi giòng tản mạn về mảnh vườn Thiện Tâm sẵn có của bạn, của tôi hôm nay:

Thiện Tâm Của Ta

Hãy tìm lại Tánh Phật Quang đã mất
Trong mê mờ hư ảnh Tham Sân Si
Làm cho ta phải lạc nẻo đường đi
Quanh quần mãi trong cõi đời sinh tử.

Xin hãy gắng làm việc lành lánh dữ
Dẹp bỏ đi tảng đá của Vô Minh
Quay trở về tìm lại ở chính mình
Để phát triển những tánh linh sẵn có.

Từ Vô Lượng Tâm trở khai hoa nở
Những hương thơm Nhẫn Nhục với Từ Bi
Giới, Định hương phải quyết chí tu trì
Thì Trí Huệ sẽ hoa khai kiến Phật.

Pháp Âm Phật nên lắng nghe thường nhật
Học và Hành để phát triển Thiện Căn
Giọt cành dương sẽ thâm nhập dần dần
Ta sẽ được thoát khỏi vòng sinh tử.

Bạn cùng tôi chớ tạo nên nghiệp dữ
Xin gieo vào những hạt thiện mầm lành
Mảnh vườn Tâm sẽ nở đẹp long lanh
Hoa Nhân Ái, Yêu Thương và Hạnh Phúc.

Sương Lam

Xin mời xem thêm Youtube Chữ Tâm Trong Thư pháp do người viết thực hiện để an trụ Tâm trong một ít phút giây, bạn nhé.

Chữ Tâm Trong Thư Pháp. – YouTube

<https://www.youtube.com/watch?v=jQj3L-o7N7w>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé
Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 472-ORTB 892-71019)

BIẾT AI SAN SẼ NỖ NIỀM?

(Cảm tác nhân xem tranh **Vivi**: “*HUYỀN TRẦN-CHẾ MÀN*.”

Trích tuyển tập **CÙNG KHÓC NHÀ TAN.**)

*

Thơ mình chưa hẳn đã hay
Ý mình chưa chắc đã lay tâm “*người*”
Những “*người*” kiêu ngạo trên đời
Độc chi những chuyện buồn khơi xứ mình?

“*Người mình*” một số tuyệt tình
Lai căng, mắt góc, linh đình ăn chơi
Chờ chi tín hiệu trả lời

Thương dân lệt đất nghiêng trời nổi đau!

LÀM ĐƯỜNG, LẠC LỐI

(Trích tuyển tập **TRÀM TƯ MẶC TƯỞNG.**)

*

Vũ trường, quán nhậu, sòng bài
Mười lần tìm đến mấy ai vui mùi?
Méo mời mọc, thú ăn chơi
Tan nhà, bại sản, tả tơi khó **tròn.**

Hơn người, vừa mới mừng rơn
Lại **thua** cháy túi, trống trơn tức thì.
Chua, cay, mặn, đắng lương tri
Ngọt, thơm quên lừng, trường kỳ khổ đau!

Tìm vui? Giải trí lắm **màu**

“Người mình” sao lại đỏ au?
Hôm qua ty nạn, thay màu hôm nay?
Người ta “người lạ” đất này
Lại thờ kính đảng-ăn-mày bên kia!
Ý Nga, 10.7.2019

Mưa Khuya (Tình Khúc Mưa Số 55)

Mưa qua phố nhỏ buồn tênh
Mưa chùng mưa mãi chênh vênh nổi sâu
Đèn khuya le lói canh thâu
Nghe tình như đã phai màu thời gian.

Chẳng còn êm ái môi ngoan
Ru em từ thuở xuân đang dậy mùa
Chín ngời hoa bướm đông đưa
Tim ai rộn rã như chưa biết buồn.

Dẫu tình như sợi tơ vương
Rơi trên đỉnh ngọn yêu thương muện màng.
Ai về nhắn với tình lang
Một lần thôi cũng võ vàng nhớ nhung.

Xin trần gian hãy bao dung
Con mưa tháng bảy tương phùng lứa đôi
Tình rằng tình trót trao người
Một mai bên giếng quen hơi tình buồn.

Mưa sao cứ mãi rơi tuôn
Hạt rơi tí tách dỗi hơn ai hay
Trông mưa từng giọt ngắn dài
Nghe hơi giá lạnh, thôn đoài nhớ ai!
Ngọc Quyên

Áo Trắng

Mỗi độ thu về má hây hây
Ngỡ mình như lớn kể từ nay
Tà áo thướt tha ngày đến lớp
Ngượng ngừng áo trắng gió bay bay...

Con gái Gia Long học miệt mài
Khép nép vô tư vạt áo dài
Như đàn chim trắng bay về tổ
Buổi chiều tan học tóc ngang vai.

Tuổi trẻ hăng say bước vào đời
Mơ ước tương lai đẹp sáng ngời
Như dòng thác đỏ mang hoài bão

Lao chi vào chốn xôn xao tím buồn?
Ý Nga

LỤC BÁT GIÃ TỪ!

(Cảm tác nhân xem tranh Cát Đôn Sa: “HOA PHONG LAN”.

*Trích tuyển tập LỤC BÁT Á NGHI (tập 2).)

*

Anh trao lắm những hững hờ
Nhưng tôi thối đủ câu thơ già từ
Thối vừa đủ, chẳng để dư
Thôi không nhõng nhẽo, cộng trừ chi thêm!

Cám ơn anh những êm đêm
Mười năm tắm nắng... Màn đêm trở về
Vùi thân chấn lạnh tìm mê
Gối êm ôm nhẹ cận kề như xưa.

Từ nay vắng một người thừa
Không ai vương bận dây dưa nhọc lòng
Không ai chờ đợi, nhớ mong
Anh thôi vất vả lòng vòng dối quanh.

Cội dư rể, lắm ngọn ngành
Thơ yêu chôn kín theo anh, ngủ vùi
Biết đâu mơ thấy niềm vui:
Bên chàng hoàng tử ngọt bùi sẽ san.
Á Nghi**9.7.2019

TRĂNG RẪM CHÀNG SẼ VỀ

(Trích tuyển tập RƯỢU TRĂNG.)

*

Gương Nga, bóng Nguyệt, chị Hằng?
Nhớ thương, lo lắng ai bằng tâm em
Đi chơi, anh có đêm đêm
Ôm em Thỏ Ngọc, cung Thiềm ủ hương?

Hằng Nga múa điệu Nghê Thường
Giữ anh cung Quế, hết vương nghĩa tình,
Vui cung Quảng, nhãng* Quê mình?
Thảo nào chú Cuội rập rình xuống đây!

Bóng Nga tháng Bảy chưa đầy
Khuyết, khoe đáy nước buồn lây mặt hồ
Nguyệt Thiềm ẻo lả gọn phò
Cây đa xào xạc trầm trở tình si.

*

Cung Hằng, Cuội trở về đi!
Lời ngon dầu ngọt sao bì chàng tôi

Lý tưởng ngày thơ thật tuyệt vời!

Áo trắng khi xưa với bạn bè
Nhật cánh phượng rơi đón ngày hè
Ép vào trang sách thơm mùi giấy
Lưu bút ngày xanh chợt nhớ về...

Áo trắng hôm nay đã đổi màu
Phủ làn tóc bạc tuổi qua mau
Nếp nhăn trên trán trên môi mắt
Dòng đời trôi mãi... thoáng nhớ nhau...

Thu Hương

Bà Yêu tôi ém khứ hồi
Nhớ nhà, chàng sẽ lại rồi về thôi!

Cung trăng không có những nôi
Com lạnh, canh ngọt, dèo xôi quen chờ
Nhớ chàng, tuy có ngăn ngại
Nhưng không quên được vẫn thơ chung đề
Đá-Vàng nghĩa đã cùng thề:
Mẹ Cha hỏi cưới, phu thê suốt đời!

Á Nghi

*Xao nhãng, quên lãng, xao lãng
*Nhiều chữ dùng trong bài đều cùng mang 1 nghĩa trắng
và có liên quan đến trắng.

Chỉ Một Chữ Ngộ

Người viết là người yêu thơ thích nhạc nên thấy bài thơ nào hay hay hợp với ý tình của người viết là rinh cất vào “tàng kinh các” của người viết ngay để lâu lâu đem ra đọc lại với bạn bè cho vui. Xin mời Bạn cùng đọc với người viết bài thơ Ngộ này nhé

Ngộ

(Tặng chủ tiểu Lan của...)

Em đóng cửa trái tim
Thi Cử Nhân Khoa Học
Rời một chiều không tên
Xin ... qui y xuống tóc
Đêm từng đêm nguyện cầu
Ơn riêng ban người đó
Còn mình muôn kiếp sau
Thề sẽ không yêu nữa
Thật giản dị quá chừng
Trái tim cửa khóa chặt
Tình khó len vào đây
Mặc bốn mùa đổi thay
Giám mình trong Thiền Viện
Xin làm một bóng mây

(28 năm sau...)

Hôm nay em ngộ rồi!

Phật dạy:

– Con yêu được

Hãy yêu thương muôn loài

Cứ yêu người ngày trước

– Anh thầy không?

Tu, không tu chẳng sao

Tình đôi ta bất diệt

Chúng ta là của nhau

Tới ... “a tặng tỷ kiếp”

Nhất Tuán

(Truyện Chứng Minh)

Nhà Thơ có cái Ngộ của nhà thơ thật dễ thương, thơ mộng Tôi yêu thơ Nhất Tuán là thế đó.

Bây giờ, chúng ta thử tìm hiểu Phật gia nhìn chữ Ngộ bao hàm những gì qua tài liệu dưới đây nhé:

“Vào thời cổ đại, con người miêu tả cuộc sống như một giấc mộng. Ngay cả giáo lý Phật gia cũng cho rằng chỉ duy nhất việc tu luyện mới có thể thực sự đánh thức con người khỏi giấc mộng. Do đó, việc thức tỉnh của con người chính là Ngộ hay Giác Ngộ.

Chữ 悟 (ngộ) được cấu thành bởi hai phần là chữ 忄 (tâm) và chữ 吾 (ngô). Chữ 忄 (tâm) biểu thị cho trái tim và chữ 吾/wú/ (ngô) là bản ngã. Do đó 悟 (ngộ) có nghĩa là tận trong tim của một người hiểu được bản ngã chân chính và bản chất của sự vật trong cái nhìn bao quát. Thức tỉnh từ những giấc mơ hàng ngày là ngu, và biểu tượng thì khác hẳn 寤.

Bạn có biết 悟 (ngộ) đóng một vai trò then chốt trong màn vũ Tôn Ngộ Không trong Tây Du Kí. Trên hành trình của mình, thầy trò Ngộ Không đã phải chiến đấu chống lại vô vàn yêu quái giả trang. Nhưng họ đều là những người tu luyện Phật Pháp, thông qua ngộ mà thấy được bản chất thực sự của những yêu tinh này và vượt qua hết thầy khổ nạn.”

(Nguồn: Trích trong <https://tinhhhoa.net/noi-ham-cua-chu-ngo.html>)

Nhà Phật cũng thường nói “Nhất thiết duy tâm tạo”, thành Phật hay thành ma cũng chỉ một niệm mà thôi. Nếu ta thay đổi cách nhìn của ta thì ta sẽ thấy hạnh phúc hay đau khổ trong cuộc đời.

Xin mời quý bạn thưởng thức mẫu chuyện Thiên nho nhỏ dưới đây:

Thành Phật thành ma một niệm

Có bà lão được người nói đùa là “bà già hay khóc”. Dù trời nắng trời mưa bà cũng đều khóc.

Có người hỏi:

- Tại sao bà khóc?
- Vì tôi có hai đứa con gái, đứa lớn gả cho người bán giày, đứa nhỏ gả cho người bán dù. Ngày trời quang đăng, tôi nhớ đến đứa con út bán dù, không ai mua nên tôi khóc. Ngày trời mưa, tôi nhớ đến đứa con lớn bán giày, nhất định cũng không có khách đến mua nên tôi khóc.

Người đó nói:

- Bà nên nhớ, lúc trời nắng thì con gái lớn buồn bán giày rất khá, và khi trời mưa thì cô út bán dù rất đắt. Thế thì khóc làm gì?

Bà già nói:

- Đúng rồi a!

Từ đó bà lão hay khóc không còn khóc nữa, dù trời mưa hay nắng, bà đều tươi cười vui vẻ.

Lời Bình:

Chỉ cần thay đổi cách nhìn là cuộc đời trở nên hạnh phúc hay đau khổ. Chính mình tự làm khổ mình quả thật nhiều hơn là người khác làm khổ mình. Trách sao không được bình an.

(Nguồn: trích trong Thiên là gì? Biên soạn: Giác Nguyên)

Thế là bà cụ nói trên đã “Ngộ” ra mình phải tự thay đổi cái nhìn, cái suy nghĩ của mình thì mới không còn khóc như trước đây nữa.

Người viết cũng thường tâm niệm:

“Tri túc, tiện túc, đãi túc, hà thời túc

Tri nhàn, tiện nhàn, đãi nhàn, hà thời nhàn”

Người viết tạm hiểu là:

“Biết đủ thì là đủ, đợi cho đủ thì biết bao giờ mới đủ,
Biết nhân, thì là nhân, đợi nhân biết bao giờ mới nhân”

Cho nên tôi đã làm “Ngày xưa có gã từ quan”, trả bút mực lại cho nhà trường để về nhà làm bà mẹ quê xứ Mỹ: nấu cơm cho chồng, cho con, cho cháu nội ăn là thấy vui lắm rồi vì tôi “Ngộ” ra rằng: “Hạnh phúc thật sự của người phụ nữ là sống vui, sống khỏe bên cạnh những người thân yêu của mình trong mái ấm gia đình của mình và làm được những chuyện thiện lành nho nhỏ, vui hưởng những gì đã có trong tầm tay của mình như vậy quả là có phúc lắm rồi. Còn mong cầu gì hơn nữa?”

Mời quý bạn cùng chung vui với hạnh phúc bình dị của người viết qua tâm tình dưới đây nhé:

Cô Giáo Về Hưu

Ồ thích quá! Hết phải còn dậy sớm
Hết vội vàng uống lệ tách cà phê
Hết ngóng trông chờ mau đến giờ về
Hết cau mặt, nhướn mày và giận dữ

Hết theo dõi từng lời, từng nét chữ
Hết “Reading”, “Homework”, hết
“Writing”

Hết nhân, chia, trừ, cộng, số toán hình
Hết những lúc “duty”, làm bổn phận

Hết thước kẻ, bảng đen và phấn trắng
Xếp lại trang sách vở, trả lại trường
Chỉ mang về ánh mắt với tình thương
Tuổi khờ dại, ngây thơ và hoa mộng

Tôi còn lại: những gì mình đang sống
Những sáng hồng, được dạo bước thảnh
thơi
Ngắm hoa xinh, ngắm mây trắng lưng trời
Trưa hè vắng, nghe tiếng chim vui hót

Đã đến lúc thấm nhuần hương vị ngọt
Của câu kinh, tiếng kệ, mõ chuông chiều
Đề sửa Tâm, lập Tánh tốt cho nhiều,
Trồng cội Phúc, gieo nhân Lành, mầm Thiện

Và tu tập mỗi ngày thêm tăng tiến
Giúp người vui, ta cũng được vui theo
Vì kiếp người như sợi chỉ mảnh treo:
Giữa Sanh, Tử! Sát na trong khoảnh khắc

Tâm thanh thản, an vui, không trói chặt
Vớ lợi danh, không, sắc cõi trần gian
Lắng tĩnh tâm tìm đến Ánh Đạo Vàng
Thập thiện đạo hướng về bờ bến Giác
Sương Lam

Xin mời quý bạn thưởng thức youtube Thư Pháp Chữ Ngộ do tôi thực hiện để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay của người viết, bạn nhé..

Tôi xin đa tạ.

Youtube Thư Pháp Chữ Ngộ

<https://youtu.be/YuU6EmIkv6s>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé

Người giữ vườn Một Cõi Thiền Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi MCTN 471-ORTB 891-7319)

BÀ NGOẠI VILLORESI

Tùy bút: Ý Nga

(Trích tuyển tập thơ văn LÒNG NHÂN TỪ.)

Vân thương,

Hôm nay thứ tư rồi phải không Vân? Thứ nào mình cũng chẳng có chuyện chi vui để kể Vân nghe hết, mà thuyền nhân chúng mình, sao khi buồn thì nỗi buồn nó cứ hành hạ tụi mình nhưc cả tim thể này? Vân có thời gian nghe mình kể chuyện bà Ngoại không nè? Không, thì cứ để dành đó đi nha, hôm nào rảnh hãy lấy ra đọc, để biết về **một bà Ngoại người Ý rất thương những thuyền nhân trắng tay như tụi mình.**

*

Má mình là con gái út nên bà Ngoại ruột thương con gái thế nào thì thương cháu gái cũng... y như vậy. Bà Ngoại ruột của mình mất năm mình 19 tuổi. Ngày Ngoại mất, mình buồn đứt ruột khi thấy ngày Tết mà Má khóc sung cả mắt. Mỗi lần thấy Má buồn bao nhiêu, thì mình cũng buồn bấy nhiêu. Từ đó, mình không còn dịp gọi “*Ngoại ơi... Ngoại à!*” nữa và cũng không còn dịp được Ngoại gọi lên phòng (vào tuổi bắt đầu lú lẫm của Ngoại), rồi Ngoại dí vào tay mình những gói quà to thật to, được gói ghém kỹ lưỡng trong những tấm giấy khung cửi (hình như dùng để lót đệm giữa những sợi tơ, chỉ cho khỏi bị đứt, trong nghề dệt nổi tiếng ở Ngã Tư Bảy Hiền, Sài Gòn; trước 1975? Di của mình cũng dệt gấm, tơ, lụa thời đó, bây giờ thì Việt Cộng phá nát nghề này ở Bảy Hiền rồi, làm chi còn dệt được tơ lụa tốt như thời trước). Mình mừng được quà mà mở hoài, vẫn chưa được nhìn ra là quà gì? Cứ hết lớp giấy này đến lớp giấy khác, cho đến khi mở cả tay thì mới thấy cái kẹp tóc bé tí ti, đã lỗi thời, của các chị con người di thứ chín vất đi. Nhưng những món quà “*cũ người*” nhà giàu ấy lại rất “*mới ta*” nhà nghèo này nên nó cứ kẹp... trong tim mình hoài mấy chục năm qua mỗi khi nhớ lại tình thương cháu của bà Ngoại ruột.

*

Bà Ngoại thứ nhì của mình họ Villoresi, người Ý.

Ngoại có 2 đứa con gái và 1 trai, người con trai thì mình không thân nên không biết nhiều nhưng cả 2 người con gái đều thương dân VN mình lắm Vân ạ! Vào thập niên 1980-1990, chẳng những họ thương tụi mình mà còn thương những người VN khác nữa (họ đã gửi tiền về giúp các trại ty nạn ở Đông Nam Á rất nhiều lần, mỗi khi tụi mình tổ chức lạc

quyên giúp thuyền nhân, họ cũng giúp đỡ những bạn bè người Việt đã định cư bên Ý của tụi mình hoài. Họ thương cả những người nghèo khó vô gia cư trong và ngoài nước Ý nữa. Trong những bữa cơm trưa hàng ngày, nhà của Ba Má nuôi lúc nào cũng có khách dùng cơm chung, mà đa số là những vị khách nghèo tả tơi như thân phận thuyền nhân chúng mình thời đó, bị ông bà níu lại dùng cơm cho bằng được, sau khi ghé nhờ ông giúp đỡ giùm các thủ tục pháp lý, vì ông là một luật sư hành nghề (ở Milano), lại tự nguyện giúp những ai trong họ đạo Công Giáo khi cần, nếu họ không có tiền mướn luật sư.

Có một dạo mình phải làm kế toán ở Milano (Milan) mấy năm. Xa nhà, nên mùa đông mình rất yếu, ban đêm nhiều hôm nhiệt độ xuống quá thấp, họ sợ mình bệnh nên bắt mình ngủ lại nhà, nhờ vậy mình mới thấy hai chị em bà, mỗi thứ 5 trong tuần đều mua thịt thà về nấu món “arrosto” sẵn, ngon thật ngon, để trưa hôm sau đem tới câu lạc bộ đứng phân phát cho người nghèo khó, mình cảm động và kính phục họ ghê nơi (arrosto là món thịt nạc quay, cuộn tròn và cột thật chặt, ướp gia vị, nướng rượu cho vàng nâu rồi thái mỏng ra, dùng với bánh mì, sà lách trộn dầu dấm). Họ không để cho người giúp việc nấu đâu nha Vân, họ đích thân nấu nướng và gói ghém thật trịnh trọng, như sợ Thiên Chúa từ trên cao kiểm soát từng cử chỉ của họ vậy.

Má Giovanna là con gái lớn của Ngoại và là người đã cùng chồng con, trực tiếp bảo trợ tụi mình từ trại tỵ nạn, qua Caritas, chứ chính phủ Ý không bảo trợ nên không giúp đỡ gì thuyền nhân cả. Bởi vậy thuyền nhân ở Ý hầu hết ai cũng nghèo xơ xác thấy mà thương!

Hình bìa của cuốn sách Lục Bát đầu Tranh là hình của Ba Luigi, mà mình đã bày tỏ lòng kính phục. Ba Luigi mất rồi! Mình đã ngồi bên ông trong những ngày cuối cùng ở bệnh viện để bày tỏ lòng tri ân (hồi mình mới được chuyển từ trại tỵ nạn Songkhla bay thẳng qua bệnh viện Latina để giải phẫu, rồi về Rapallo, Genova sống, hầu như tuần nào cả nhà ông bà cũng gọi hỏi thăm mình, nhất là ông, mỗi lần nhìn thấy mình là ông đều hỏi:

-Con lên được... 33 kg chưa?

Ông hỏi thế vì sau chuyến vượt biên kinh hoàng, mất con, giải phẫu, dưỡng bệnh... mình lúc nào cũng chỉ có 32 kg thôi, dù được tiếp máu liên tục mà gần như 5 năm trời mình vẫn không thêm được kg nào). Chả bù cho bây giờ, cứ lên 1 kg là chạy bộ ngoài trời đến mòn cả dày thể thao mới cân bằng được trọng lượng vừa ý. Mỗi lần như thế là mình nhớ đến ông da diết, cứ mỗi lần gặp nhau là mình đưa ông những chứng từ của bưu điện về số tiền ông gửi giúp thuyền nhân Đông Nam Á, còn ông thì vừa la vừa vát xấp hóa đơn vào thùng rác vừa gửi thêm tiền mới cho thuyền nhân, còn mình thì lén lượm lại xấp hóa đơn đưa cho Má nuôi cất giùm vì mình không muốn các em, con cái của ông bà hiểu lầm công sức của hai cha con Ý-Việt

Ông là người mà nhà văn Nguyễn thị Vinh, năm 2000, đã vinh danh bằng 4 câu thơ cảm động:

*“Cảm ơn Người đã vì Người
Con tìm thấu hiểu bao đời khổ đau
Dù màu da có khác nhau
Vẫn vui chung góp, vẫn sâu sẻ chia”*

✱

Tháng 7-2007, từ Canada trở về, trong cái nóng hừng hực của mùa hè Ý, tụi mình đẩy hành lý ra khỏi công, còn đang ngỡ ngàng tìm nụ cười quen thuộc của Má Giovanna thì đã thấy dáng lom khom 102 tuổi của Ngoại đứng chờ sẵn sàng nơi góc phi trường, mình ứa nước mắt xúc động, ôm Ngoại mà 2 tay mình run lẩy bẩy trong khi Ngoại vẫn đứng yên với nụ cười trông rất khỏe mạnh, vừa vuốt tóc, lau nước mắt cho mình, bà vừa dịu dàng:

-Thấy bà dành cho tụi bây một sự ngạc nhiên chưa?

(Avete visto che Vi ho portato una sorpresa?)

Hồi năm 1980, mình đã từng ngồi ở phòng ngủ căn nhà này của Ngoại mà viết thư cho Vân đó, dĩ nhiên là trước khi mình mất liên lạc nhau 30 năm trời rỗng rã.

Villoresi là họ của gia đình bà Má nuôi, thuộc dòng dõi quý tộc của Ý ngày xưa (nghe đâu là công tước hay bá tước chi đó?), dù thuộc thành phần trí thức và thượng lưu của xã hội Ý nhưng họ lại chịu khó chia cơm, sẻ áo với người nghèo. Những ngày mình mới sang tỵ nạn tại Ý Đại Lợi thì Ngoại còn trẻ hơn con gái của bà bây giờ 10 tuổi, con gái bà chính là Má Giovanna trong hình này, (năm nay bà đã 86 tuổi rồi), chụp ở ngoài vườn của Ngoại, trước bữa ăn chiều trùng phùng, sau 7 năm rời Ý sang định cư ở Canada đó Vân. Nhìn thoáng qua hình, Vân đã biết ngay ai là bà Ngoại mà mình đang kể rồi phải không? Vâng! Bà là Villoresi đó. Hình này là tấm cuối cùng mình được đứng

bên Ngoại.

Ba mươi năm trôi qua với biết bao nhiêu là thay đổi, mỗi lần có dịp thăm lại Ngoại là mỗi lần hai vợ chồng giật mình vì Ngoại còn mình mãi hơn... tụi mình nữa. Lần nào Ngoại cũng mắng yêu:

- *Nhìn nó kìa! Con nhỏ này lúc nào cũng vui vẻ!*

(*Ma guarda un po! Sembra di essere così felice lei! Ma ...sempre!*)

✱

Hôm chia tay, giữa đám con, cháu, chắt ruột thịt của Ngoại, từ Milano và Hòa Lan quay quần lại thăm tụi mình, trong căn nhà ồn ào bao nhiêu là âm thanh vui nhộn thì Ngoại lại ngồi buồn hiu một góc bàn, có lẽ linh tính cho Ngoại biết sẽ không còn có dịp gặp lại tụi mình nữa chẳng? Tụi mình chào Ngoại ra về, mặt Ngoại buồn hiu làm chân mình bước đi không nổi luôn...

Mà không gặp lại thật đó Vân! Sáng nay mình vừa được Má nuôi báo tin từ Ý, lúc 5g30 sáng, rằng hôm 17-11-2010 bà Ngoại thứ nhì của mình đã đi ngủ và... không thức dậy với đời nữa. Ngoại thọ 105 tuổi, **không mang chứng bệnh nào nặng cả, nhờ tập yoga đều đặn**. Thế là từ nay mình thật sự không còn ai để gọi “Nonna! Nonna!” (Ngoại ơi! Ngoại à!) nữa rồi!

Kể chuyện này cho Vân nghe, như một lời tâm sự, như một ngọn nến thấp cảm ơn Ngoại đã an ủi mình trong 5 năm bệnh hoạn, buồn bã bên Ý; và như một đóa hồng vàng, ghi lại lòng tri ân chung của những người VN đã được Ngoại giúp đỡ. Ngoại Ý là người đã dành cho những đứa cháu Việt Nam bơ vơ, lạc lõng một vòng tay thật ấm áp trong 20 năm qua.

*Ngoại đi ngủ, rồi không thềm thức nữa
Tuổi “bách niên giai lão” hưởng đủ rồi
Ngoại rời xa những bụi bặm cuộc đời
Chỉ mây khói! Ngoại chẳng thềm tiếc nuối!*

Buồn quá Vân ơi!

Tháng này mình đã có 2 cái tang từ VN, bên họ Nội, và hôm nay thêm một cái tang của Ngoại, một người ngoại quốc, một ân nhân, tuy không họ hàng, nhưng đã thương yêu và an ủi những người VN như tụi mình rất nhiều trong 20 năm tạm cư nơi đất Ý.

Ngoại tuy là người châu Âu Châu xa lạ, nhưng vẫn thương người mình hơn bọn VC đồng chủng ác đức xú mình, phải không Vân?

CHÁU CHẮT CHÚNG TA

(Cảm tác nhân xem tranh CÁT ĐƠN SA.

Trích tuyển tập BAO GIỜ EM VỀ?)

*

Sản phụ Việt phải sang Tàu sinh nở

Giặc bắt về nuôi chán rồi làm chi?

Mai, tuổi thơ chưa tròn tuổi dậy thì

Nhận chi thị, thực thi đời nô lệ?

Ý Nga, 7.7.2019

TRĂNG RẼM CHÀNG SẼ VỀ

(Trích tuyển tập RƯỢU TRĂNG.)

*

Gương Nga, bóng Nguyệt, chị Hằng?

Nhớ thương, lo lắng ai bằng tâm em

Đi chơi, anh có đêm đêm

Ôm em Thổ Ngọc, cung Thiềm ủ hương?

Hằng Nga múa điệu Nghê Thường
Giữ anh cung Quế, hết vương nghĩa tình,

Vui cung Quảng, nhãng* Quê mình?

Thảo nào chú Cuội rập rình xuống đây!

Bóng Nga tháng Bảy chưa đầy
Khuyết, khoe đầy nước buồn lây mặt hồ
Nguyệt Thiềm éo lá gợn phờ
Cây đa xào xạc trầm trở tỉnh si.

*

Cung Hằng, Cuội trở về đi!
Lời ngon dầu ngọt sao bì chàng tôi
Bùa Yêu tôi ém khứ hồi
Nhớ nhà, chàng sẽ lại rồi về thôi!

Cung trăng không có những nôi
Cơm lành, canh ngọt, dẻo xôi quen chờ
Nhớ chàng, tuy có ngân ngơ
Nhưng không quên được vần thơ chung đề
Đá-Vàng nghĩa đã cùng thề:

Mẹ Cha hỏi cưới, phu thê suốt đời!

Á Nghi, 3.7.2019

*Xao nhãng, quên lãng, xao lãng

*Nhiều chữ dùng trong bài đều cùng mang 1 nghĩa
trắng và có liên quan đến trăng.

NGOAN ĐẠO?

(Trích tuyển tập SẴU TÌNH.)

*

Thứ hai quà cáp giao hàng,

Thứ ba, tư, năm thăm nàng

Chàng ràng vui vẻ bay bướm:

Thứ sáu, thứ bảy hoang đàng

Chủ nhật? *Xung tội ngổn ngang!*

Á Nghi**6.7.2019

VÔ VỌNG

(Thành kính tưởng niệm những oan hồn đã bị VC bức
tử sau con Quốc Biên 30.4.1975

Trích tuyển tập THƯA CHỊ.)

*

Em bán phần buôn hương nuôi cha mẹ

Nhờ ông bà già cả lo các con

Nội Ngoại già ai cũng dần héo hon

Mẹ đói rách ngậm bồ hòn “*lao động*”.

Cộng thất hòng, chẳng còn một đường sống

Độc dược pha bữa cơm cuối, mùi lòng

Cả nhà cùng no một bữa, mạng vong

Ơn “*giải phóng*” quả ba đời vô vọng!

Ý Nga, 4.7.2019

TÓC BỔNG PHAI MÀU

Có anh

Có cả Thiên Đường

Không anh

Mây xám mù sương cuối đời

Ngôi nhà trống vắng tiếng cười

Hoa sầu thôi nở... đêm mời gió đông.

Có anh

Em chọn áo hồng

Chuốt trau mây liễu

Môi cong son viền

Không anh

Trăng cũng ưu phiền

Song thưa rèm khép

Nhốt nguyên nỗi buồn.

Có anh

THU VƯƠNG BUỒN

Có phải em buồn vì nhớ thu xưa
Những chiều sánh bước dưới đường mưa
Cùng nhặt lá rơi về uơm mộng
Ép cánh phượng hồng buổi tiễn đưa?

Mùa Thu hỡi, chậm thôi khoan đến nhé
Lá đùng vàng úa rụng khắp lối đi
Mây tím ơi hiu hắt chớ bay về
Thu buồn lắm hôn bơ vơ tê tái!

Nhặt chiếc lá lòng băng khuâng lặng lẽ
Phai nhạt rồi thuở ấy đáng tình xanh
Tìm đâu thấy nụ cười tươi hoa nở
Ngày cuối thu rộn rã bước bên hè!

Em dài cổ đợi mong, tình không tới
Gió đông đưa lay động chiếc lá buồn
Mái tóc em giờ nhuộm tím hoàng hôn
Mắt u sầu tình thương nhớ tả tôi!...

Phạm Thị Minh Hưng

Nguyệt quế nồng hương
Tóc thơm bồ kết
Gối giường ấm hơi
Không anh
Gương lược... buồn ơi
Giấu trong góc tối
Lẻ loi chỗ nằm.

Không anh
Trăng bỗng... thôi rằm
Em đêm trần trở với trăm nỗi sầu
Vì sao
Tóc bỗng phai màu!
Không ai tay vuốt
Sợi xào xạc... rơi.

Kiều Mộng Hà

ĂN HOÀI CHẶNG NO!
(Trích tuyển tập THƠ YẾT HẬU.)

*

Mấy ông lớn đâu cần làm chuyện nhỏ
Bạn mần mò chuyện vàng bạc trong kho
Chuyện rõ to là dòm ngó, thăm dò
Thò góc nọ, cướp đầu này cho bồ

Cán đở
Ý Nga, 1.7.2019